

FÜRJES GABRIELLA

én mindenhol.

a fejemet hordom. ezért nem
szerethetlek úgy. de értem minden
mozdulatodat, s ha a klopfoló bárdal
levágnád az egyik karomat, a másikkal
segítenék neked, hogy minél hamarabb
simogathasd vele a fejedet, ahogy te
szereted. és akkor is, ha egyedül
fekszel mellettem, mert én ott is
a fejemet hordom, ahol te sosem.
gondtad volna, hogy én mindenhol.
csak nehogy azt érezzem egyszer, hogy
összetörheted. a szívem helyén is
a fejemet hordom. így biztos vagyok
benne, ha kérded. mert jobban
tudom, mint érzem.

embolus.

amikor a verőér egy vérrögtől vagy
a szervezetbe került idegen anyagtól
hirtelen. a sötétség ilyenkor teljes, de
nem félünk, osztozunk ebben is. egy
életen át kételkedünk és habozunk
visszatalálni a pillanathoz, amit még
nem árnyékol be. a visszaemlékezés
borzasztja lelkünk, és árnyékot vet
múltunkra a jövő. szerelmünk beteljesült,
másnapjait éljük régen. közös időnk
holnap felnőtt korba lép. a hangunk
erősödik, kimond mindent végre,
de a verőér menthetetlenül.

húlt helyemet.

ketten őrizzük. változatlan azóta,
hogy gyerekként az asztal alá bújtam.
ha jön a boszorkány, ne találjon az
ágyamban. ott vártam villanyoltás után,
hogy belépjen, de bárhogó vigyáztam,
elaludtam. a mai napig nem tudom,
hogy jött-e. s mi történt volna, ha az
ágyamban talál. egy ideje, nem emlékszem,
mióta, álmomban az ágy alatt fekszem.
csak te tudhatod, hogy húlt helyem
alatt vagyok, és akinek én elmondom.
nem mondom el senkinek. és akkor
sem jövök ki, ha este hétszer
a legszebb hangodon kéred.

NEMES Z. MÁRIÓ

Fekete alma

Házam előtt fekete kéz. Idegesen didereg,
a hidegből jött. Kezekre vernek ott.
Nem akarja látni, mégsem takarhatja szemét,
mert nincsen, csak ikrás sötét a tó körül.
Házam előtt Péter baltát ver a kézbe.
Sírás lesz a vége, noha marokra fogták
a legényt, hogy ne legyen dühös. De ebben
a hidegben már gőzölög a tó, és Pétert is
több kéz fojtogatta, mielőtt favágónak állt.
Házam előtt fekete fa, idegesen fordul
a fény felé, pedig áramtalanítottam a házat,
amikor meghallottam a dombról lekúszni a kezét.
Most már ő is a múlté. Így hullajtjuk a felesleget,
mondja a fa, miközben egy sötét terméssel bajlódik.
Házam előtt recsegés. Kinézek az ablakon.
Szörnyen izzadok, mert nincs szemem,
amivel könnyíthetnék magamon. A vajúdó fa
beáll a kertbe, végre megszületik a fekete
alma. Bármelyik apa büszke lenne. Amikor
megérintem a gyümölcs húsát, vérem elered.

URI ASAF

A szamár szája*

A félelem párát bocsát ki magából.
Ez a nyugat fénye. A lábaim remegnek, mit ér a szám,
A szamár szájához képest, aki emberhanggal ébred?
Vagy a sárga skorpió, aki a kövek alatt vár. Ne félj,
Nézz bátran a szemébe.

Boldog közép

A végéről indultam,
Szárnyas lények hozták a száraz torok érzetét,
A nyugtalan éjszakát.
Mennyire fájdalmas, ha felborul a megszokás.
Mire ideértem, valami életre kelt, vagy felmerült,
Mint a mások élete.

Égő kenyér

Alvilági búzatáblát láttam,
A kalászok fejjel lefele álltak,
És a mennyezetre termőföldet hintettek.
Már a kertben is vártak a légyökerek,
Vagy csak felbukkantak a képzeletben,
Mint a mindennél erősebb vágy,
Hogy több is maradjon belőlem,
Mint füst a tűz után.

* Bálám szamara

AYHAN GÖKHAN

Kérdez-felel

kinek a hangján hallgatok el?
kinek a hangján szólítom meg
a parton túli távol-közel
lehetőségét, a tiszta sávot?

ha háttal megyek, elárulja
a tartásom a látást, magánya
a felnőtt partoké, ki néz el
és ki a beváltott idő

sárga, jókedvű, örök sója,
a végső ház utolsó lakója?

Vagy

gerincem ferdül, nyitánya
a bőr és bűn vak hibája,
ha a szívbe nem kerül vér,
egy körülbelülnyi, nagy tér
átölel majd rajtam átlép.
onnantól nem ér a játék.

egymás hangján megtanuljuk,
félelmeinket kiszórjuk,
onnan vezetődünk másba,
hol a bűn nosztalgiája,
hol a visszatartó korlát?
csontom, sorsom erőpróbák.